

GÀN BÁT SÁCH

PHIẾM LUẬN

**TỬ PHÙNG TRI KỶ
THIÊN BÔI THIỂU.**

**THOẠI BẮT ĐẦU CƠ
BÁN CÚ ĐÀ.**

2 câu này đã có từ bao lâu rồi nhỉ, mà sao mỗi khi đọc lên vẫn thấy thấm thía. Thật thâm thúy lắm thay cái đám Nho chùm kia. Gàn bát sách thấy câu sau quả là chí Lý: "Thoại bắt đầu cơ bán cú đà" :

Nói chuyện mà không tâm đầu ý hợp thì nửa câu đã nhiều rồi. Đúng vậy, con người ta mà ghét ai thì không thèm chào, ngoảnh mặt làm ngơ. Còn không hợp ai thì cũng chỉ chào qua loa cho có lệ. Chỉ có những kẻ tâm đầu hợp ý mới xấp lại gần nhau mà nói "Liên tu bất tận". Còn những kẻ "Thoại bắt đầu cơ" với ta thì nhiều khi đang nói dở một câu, ta ngỡ ngàng không muốn tiếp, rồi bỏ lửng mà đi.

Câu dưới thâm thúy, chính xác và cay nghiệt bao nhiêu thì ngược lại câu trên phóng túng,

phóng đại nhưng hào sảng bấy nhiêu !

"Tử phùng tri kỷ thiên bôi thiểu"

Ôi, uống rượu mà gặp bạn hiền thì ngàn chung vẫn còn ít ! Tuyệt lắm, nhưng chỉ trong văn chương thôi nhé. Còn ngoài đời mà uống vậy thì kể như đóng sẵn 6 manh áo gỗ.

"Tử nhập ngôn xuất", rượu vào lời ra. Gàn 8 sách tôi đây trước khi đặt bút viết bài đã uống cạn một ly, còn vị nào đang đọc bài này nếu muốn cho có hứng thú cũng nên "zô" 1 cái.

Uống rượu từ bao đời nay đã là một thú vui, một sự đam mê ồn ào. Dân uống rượu đã ghiền rồi thì cứ như là đi làm vậy thôi: Đúng giờ, đúng tầm, đúng quán quen và phải cho đúng đồng bọn. Đã là nhà nghề thì tất họ phải có chủ trương, ý thức và cả những khẩu hiệu để kích động tinh thần anh Em binh sĩ trong cùng binh chủng. Nào là: "Nam vô tửu như kỳ vô phong" nghĩa là làm thằng đàn ông mà không biết uống rượu thì nó xiu ỉu như cờ không có gió! Rồi thì: "Uống rượu không say nào hay !" để kích tướng mấy ông say bết nhè, bê bối ói mửa tùm lum. Thế rồi nhiều ông còn chế thơ Tú Xương để cho thiên hạ biết trên đời này đệ nhất khoái khẩu là nhậu nhẹt:

"Một trà một rượu một đàn bà
ba cái lãnh nhăng nó quấy ta
bỏ được thứ nào hay thứ ấy
Họa chăng bỏ gái với bỏ trà."

Ghê ghớm chưa, gái đẹp còn dám bỏ chứ rượu thì nhất định không !

Phe ta đã có chánh nghĩa (Nam vô tửu như kỳ vô phong) và tôn chỉ (Uống rượu không say nào hay) rồi lại có bài thơ trên của Tú

Xương lấy làm "Hịch tướng sĩ" thì còn chờ gì mà không xuất binh. Nhưng đâu có "Quân hời vô phèng" được. Phải có danh xưng hẳn hoi cho ba quân chứ. Vậy ta hãy gọi anh Em trong binh chủng này là: Bọm, bọm nhậu, dân nhậu, hay dân ba xi đế. Thật ra, uống rượu là một nghệ thuật, một nghề chơi. Mà "Nghề chơi cũng lắm công phu, làng chơi ta phải biết cho đủ mùi". Nhiều người hùng "Ba xi đế" xông pha trận tiền "không biết địch biết ta nên trăm trận trăm thua". Đầu tiên thì bọm chỉ "Nhâm nhi ba sơi", rồi "Cụng tới cụng lui" rồi bọm phải "xoay tua". Đến lúc bọm chơi trò "xoay đầu gà đầu vịt" là bọm sắp "tới chỉ" rồi đó. Uống đã đời thì Bọm vung vít, uống như "Tây uống la ve" vậy. Bọm zô: "Thùng bát chi thình" bất kể trời đất thiên địa ra sao cho tới khi "quác". Mà "quác cần cầu" thì bọm "lật gọng", bọm "đổ", bọm "gục", bọm "chết" để bà con phải "khiêng" bọm vào giường.

Đến lúc ấy thì bọm lại đâu có chịu ngủ ngay. Bọm nằm ngay đơ nhưng bọm đang "cooking" đấy. Thật đó, bia rượu đủ loại cùng với thịt cày, thịt heo, thịt bò, khô mực được bọm nhào nấu trong dạ dày. Hâm nóng cái món "Tả pí lù" đó lên 37 độ c, ào một cái bọm dọn chè ra cho chó nó xơi. Bên quê nhà ta thì chó nó khoái lắm, chứ chó Tây bên này nó chạy tóe khói bởi cái mùi chua loét.

Nhiều bọm mà đã rồi thì bọm bét nè, bèo nhèo như cái mền rách. Bọm nào bẻ rượu, nát rượu còn đỡ chứ nhiều bọm mà đã đời rồi thì hung hăng quậy cọ, bê bối phá phách mới thật là mệt.

Sách có câu: "Tửu bất khả ép". Nghĩa là rượu thì đừng nên ép người ta uống. Sức ai uống được bao nhiêu thì uống. Nhưng hời ôi đã mấy tiệc nhậu mà thiên hạ chịu cho như vậy. Mới chỉ chậm trễ 1 chút, "đắp mô" là đã có nho xỏ ra một chùm: "Thượng điền tích thủy, hạ điền khan". Nghĩa là ruộng trên giữ nước còn ruộng dưới này người ta đang khát đây!

Xin kể một chuyện: Có 2 "Tiên ông" ngồi lai rai. Một ông đã ngà ngà xin thối lui, ông xỏ nho: "Tửu bất khả ép". Ông kia đâu phải tay xoàng nên thêm Nôm thêm Hán vào ngay: "ép bất khả từ" ý nói là tôi đã ép bác uống cho vui thì đừng có từ chối. Ông này cự nự lại: "Từ bất khả nài" là tôi đã từ chối rồi thì bác nài kéo làm chi. Ông kia lại nói: "Nài bất khả kháng" là tôi đã nài nỉ bác thì bác đừng có kháng cự. Ông này xỏ ra: "Kháng bất khả phạm" là tôi đã kháng lại rồi thì bác đừng có phạm thượng nữa. Ông kia cuối cùng giở hỡn: "Phạm bất khả cự" là tôi phạm vào bác đó, cự lại thử coi. Thế là ấu đả lòi đình, hai ông cùng thứ "Chưa đánh được người mặt đỏ như vang, đánh được người mặt vàng như nghệ" nhào vô xáp chiến. Rượu bốc hơi men lên mờ cả mắt nên ông nào cũng cho rằng cái thứ kia chỉ là cái đồ mà "cái đấm thì thiếu cái đá thì thừa" Nên ai há sợ ai! Kết cục chỉ mấy cái ly thủy tinh hay chai lọ là thua thôi còn ông nào cũng thắng cả.

Bởi vậy ông thi sỡ Let Me đã có vẻ rằng:

"Một chai; zô, là để tiêu sầu
2 chai; buồn, mũi chảy đầy râu
4 chai; mệt, ngồi đầu gục đó
6 chai; đã, cho chó ăn chè

7 chai; ầu, bạ đâu cũng tè
8 chai; Hồn, lè nhè nạt vợ
9 chai; Quán, biên bông thiếu nợ
10 chai; Bẩn, nhà tợ chuồng heo
1 kết; Khiêng, đi chầu ông tổ

Lại xin nói rõ: Ở trong làng nhậu có chia ra làm Thập tửu phẩm. Tức là 10 hạng khác nhau, hay nói rõ hơn là có 10 loại người có những trạng thái khác nhau khi uống rượu, khi say rượu cũng như ý thức trong bàn rượu. "Sống mỗi người một tật, chết mỗi người một mồ" Rượu uống vào cũng vậy, mỗi người một nét nhưng tựu chung thì có 10 loại "Tửu phẩm" sau:

1/ Hùng tửu: rượu uống vào hào khí bốc lên, muốn lấy thân báo đền ơn nước. Hùng tửu như vua Quang Trung mỗi khi xuất binh đổ chén rượu quý xuống sông mà cùng quân sĩ mỗi người một ngụm quyết đồng lòng đánh giặc. Hùng tửu mà như Quan Văn Trường hớp nửa chén rượu xong ra trận tiền lấy đầu Nhan Lương, Văn Sú trong nháy mắt; quay về cạn nốt nửa ly rượu còn nóng thì thật là hào hùng.

2/ Nghĩa tửu: Đó là uống rượu kết nghĩa anh em, bạn bè như Lưu Huyền Đức, Trương Phi và quan Công trong vườn đào. Cũng là chén rượu giao tình giữa anh Em giang hồ thảo khấu và nó cũng là ly rượu chúc thọ cho cha, cho ông và người thân trong gia đình. Rượu loại này cũng nhiều khi say khướt nhưng không thấy có ấu đả.

3/ Tiểu tửu: Có những người rượu vào thì vui vẻ lắm và còn làm cho những người khác trong bàn nhậu vui vẻ theo bằng những câu chuyện hài hước dí dỏm. Uống rượu với những ông

tiểu tử này rất lý thú vì được cười no say. Tuy nhiên nếu muốn thiên hạ cười thì Tiểu Tử đôi khi cũng phải chọc ghẹo ai đó, nếu đi quá một chút cũng dễ có chuyện.

4/ Thi tử: Là hể nốc rượu vào thì hồn thơ lai láng, văn chương tràn trề, nho xỏ tùm lum. Thi Tử là cái thú Tao Đàn của tao nhân mặc khách rất thú vị. Tuy nhiên có nhiều ông Thi Tử cứ uống một chút vào là vác thơ của mình ra mà làm phiền thiên hạ. Không nghe thơ của ông thì ông buồn, mà nhiều khi nghe ông ngâm ư ứ thì cái chén rượu nó "nhật phèo như nước ốc" bởi lẽ sóng sánh mất mùi do bị con cóc nó cứ nhảy ra nhảy vào dụng phải.

5/ Tiên tử: Tiên tử uống rượu như tiên ông giáng trần. Khi uống đã ít nói rồi mà khi đã đời thì kiếm một cái xó tối nào đó làm một giấc tới sáng. Nhậu mà gặp mấy ông này là chắc ăn, ly tách giữ được lâu lắm.

6/ Thương tử: Thương tử bàn chuyện làm ăn trong bàn tiệc, nhiều khi lúc chưa say ta

không thể đạt được ý định trong thương thảo. Nhưng đưa đến một bàn rượu thì người Thương Tử có thể giải quyết vấn đề nhờ vào sự lịch duyệt và kinh nghiệm trong giang hồ.

7/ Nữ tử: Có những người uống rượu vào là lè nhè kể lể chuyện gì đâu, nói nhiều và nói dai vô cùng. Đó là hạng nữ tử. Nhưng đặc biệt nhất của Nữ tử, họ khi say thường hay khóc lóc dù là đàn ông. Họ hay than thân trách phận, trách móc bạn bè, hàng xóm láng giềng. Loại Nữ Tử này không làm hại ai, chỉ gây phiền thôi.

8/ Sắc tử: Đã là đàn ông ai mà không thích gái. Nhất là lại có rượu vào nó kích động cái ngọn lửa lòng. Nhưng những người coi trọng danh dự, trách nhiệm, chữ tín và bốn phận hơn là thú vui thể xác đó thì họ kiềm chế được phần nào. Có nghĩa là nếu có thích thì cũng chỉ thích thầm trong bụng hay rửa mắt vạy thôi. Nhưng loại Sắc Tử thì ghê rợn hơn, hể cứ rượu vào là phải có đàn

bà. Loại sắc tử này đôi khi làm phiền xã hội không ít.

9/ Cầu tử: Loại rượu này đúng nghĩa "rượu vào lời ra" nhưng mà là nghĩa đen kịt. Cầu tử là rượu chó, uống vô thì khoái chửi bậy, chửi vợ, chửi con, gây sự vòng vòng. Bét nhè, nát rượu, lè nhè, là mấy ông cầu tử. Đụng vô mấy ông này thì hơi ôi chán lảm. Ông lại nhà mình thì ta mất mặt với vợ với con mà ta lại nhà ông thì thấy tội cho mẹ vợ của ông. Cầu tử mà sủa lên rồi thì coi vợ, mẹ vợ, họ hàng vợ như pha, ai ai cầu tử cũng chửi tuốt luốt. Nhưng đó là loại "cầu tử - dùi đục chắm mắm cáy", không ghê rợn lắm. Khi xui thì có thể bị chúng ứnh trầy da tróc vẩy chút thôi. Còn loại cầu tử có tí học hành, thích làm chính khách nhiều khi mất cả sự nghiệp vì sủa bậy. Loại này thường trong bàn tiệc chỉ cần zô một vài ly là đã "quác" rồi bởi cái men rượu nó hợp cùng cái men say địa vị, danh lợi nên hay tuyên bố chuyện này chuyện nọ để tỏ cho thiên hạ biết ta đây là "Bố con chó xồm". Những chính khách còn "thò lò mũi xanh" và cả những chính khách đã sắp "gần đất xa trời" mà nằm ở trong hạng "Cử tử phẩm" này đôi khi cũng dễ gặp xui nếu trong bàn có kẻ nào đó Bạm trợn không cùng quan điểm. Thế là lại mất công xuống nước nhỏ xin lỗi gãy cả lưỡi. Thiệt tội thay, cho nên "chắc như bấp" thì cứ: "biết thì thừa thốt không biết thì dựa cột mà nghe" là hơn.

10/ Hung tử: Hung tử dễ nhận biết lắm. Mới vô xương xương là nạp ào ào, cụng ly lia chia. Một lát mắt đã lộ hung quang vằn lên những tia máu đỏ.

sai. Còn cái dốt hơn nữa là đang luận về các loại bọm mà không biết đến loại rượu hể mỗi lần gặp là Em đều cho Anh uống. Loại nhậu mà các ông Chân đã đi lạch bạch, sửa tướng chữ bát hay vòng kiềng cho chắc cú vì cái đầu gối lỏng rồi rất thích dùng.

Gàn 8 sách nghe đến đây chóp liền:

- Tôi biết rồi, Dương tửu.

Là loại rượu thuốc ngâm Sâm nhung, quy, thực...để cho tăng dương lực. ờ... những loại rượu này đông người theo thờ lắm nhe.

- Anh "tốp" được rồi: Chữ nghĩa để đầu mà sài như vậy. Phải gọi là "Dạ Tửu" mới nho nhã, chứ "dương tửu" nghe nó có vẻ "vai u thịt bắp, bở hơi đầu" thế nào ấy. "Dạ tửu" là rượu thuốc tuy uống ban ngày, buổi trưa, buổi chiều hay buổi tối nhưng cứ đến đêm là nó mới ngâm, mới "ép phê". Anh đã thấy Anh viết thiếu chưa: "Dạ tửu Nhân" là những người uống rượu để cho "Kỳ hữu phong". Đàn bà tụi em khoái cho chồng mình liệt vào hạng tửu phẩm này nhất đó.

Đàn bà là đàn bà! Họ thực tiễn vô vàn. Cô bạn tôi cổ chê Gàn 8 sách "quá cỡ thợ mộc" nhưng cô cũng chỉ là cái thứ "chân không đến đất, cật không đến gờ" cho nên "biết một mà không biết hai": Cổ đâu có biết rằng "Dạ tửu" có "ép phê" thật nhưng nhiều khi cũng "ép phê ngược, ép phê chùi" làm cho "tiền mất tật mang".

"nói có sách, mách có chúng". Sách thì không thấy ghi gì về "Dạ tửu" nhưng chúng thì có câu chuyện sau:

Một bà hồi xuân đi chơi chợ gặp một ông lão. Thấy bộ vó còn ngon lành bà rủ về nhà chơi.

Đã tâm đầu ý hợp lại thích thơ của Phan Khôi nên tối đó hai ông bà lão ngâm chung bản "Tình Già". Trước khi nhập cuộc ông lão lục tủ lạnh chẳng còn gì ăn nên đành đánh mấy chén cơm nguội với nước mắm hiệu "hai con Cá". Đêm về "ăn mặn khát nước" ông lục đục dậy hoài. Mỗi lần thức dậy uống nước xong ông lão lại xổ thơ.

Sáng đi về ông lão hẹn tối sang chơi nữa. Bà lão khoái tít cung mây tự nhủ:

-Thằng chả quá sức ngon lành, râu tóc đã bạc phơ mà đầu gối đầu đã lỏng te gì đầu. Ấy là tiếc tài chiều qua lão chỉ ăn nước mắm mà đã vậy, chi bằng chiều nay ta nấu một nồi canh chua cá lóc, lại cho chả zô một chai "Dạ Tửu- Hoàn thập toàn đại bổ" thứ 2 xị thì chắc công lực phải tăng lên 5, 7 thành.

Ngắm nghĩ xong là bà đi chợ sắp đặt liền, lòng hân hoan thơ thới. Sáng ngày hôm sau, khi ông lão ngất ngưỡng đi về sau một đêm mà vì "kín cổng cao tường" không ai biết chuyện gì xảy ra. Chỉ thấy bà lão ngồi chơi ngoài hiên cứ võ dùi chan chát, chép miệng than rằng.

- Quái lạ, Canh chua mà lại thua nước mắm !

Rồi bà tru tréo:

- Ôi trời cao đất dày ơi, canh chua mà lại thua nước mắm ! Gàn 8 sách tôi đi ngang qua cửa thấy chuyện biết liền đó là "Dạ tửu, ép phê ngược": ông lão zô 2 xị là nằm thẳng băng tới sáng dậy lật đật đi về.

Thế mới biết rằng: "Mưu sự tại nhân, bất thành sự tại...tửu".

Gàn Bát Sách.

